

Tuščia puodynė

Bendžiui labai patiko mokykla. O labiausiai jis žavėjosi savo mokytoju. Senasis meškis žinojo atsakymus į visus klausimus ir pasakodavo nuostabias istorijas. Jaunieji meškiai jį klausydavosi net išsižioję, o tai reiškė, kad jiems nepaprastai įdomu. Jei meškis istorijos klausosi išsižiojęs, aplink gali sproginėti fejerverkai – jis jį net negirdės: taip įdėmiai klausysis. Kuo plačiau išsižiojęs, tuo jam įdomiau.

Niekas
nebēga taip
greitai kaip
laikas.

Vieną rytą meškiai, kaip įprasta, susirinko klasėje. Tačiau šiandien viskas buvo kiek kitaip. Mokytojas buvo labiau susikaupęs nei visuomet, o rankose laikė pilką medžiaginį maišelį.

– Niekas nebėga taip greitai kaip laikas, – susimąstęs tarė. – Atėjo metas išrinkti mokinį, kuris vėliau pakeis mane. Visiems išdalysiu po sėklą, ją reikės pasodinti į žemę. Po trijų mėnesių jūsų lauksiu su augalais – kuris bus pats nuostabiausias, tas ir taps mano įpėdiniu.

Meškiai gavo po sėklą ir išėjo namo.

Bendžis labai norėjo užauginti puikiausią augalą, kad pradžiugintų mokytoją. Šalia upelio rado derlingos žemės, palėpėje – gražią molinę puodynę, joje ir pasodino sėklą. Vos nubudęs skubėdavo aplankyti puodynės ir palaistyti žemės. Kas rytą Bendžis tikėdavosi, kad jį tikrai pasveikins prasikalęs daigelis, tačiau kiekvieną sykį nusivildavo – niekas nedygo. Eidamas pro kitų meškių namus, jis matydavo puodynėse lapus

ir žiedus skleidžiančius išpūdingiausius augalus, todėl jam dar labiau skaudėjo širdį. Grįžęs namo Bendžis prisėdavo prie savo tuščios puodynės ir bandydavo tarp juodžemio grumstų įžiūrėti bent kokį gyvybės ženklą. Veltui.

Vos nubudęs
skubėdavo aplankyti
puodynės.